

и ако болниятъ има твърдъ голъмъ жаждост, и тръбва да га напон, да му га не даватъ отъ вышеученитъ баеніж на гюзумжта и на лай-лай-кучката, иж хладкъ и лекъ лемонадж; и ако е крий, за да га прохлади повѣче, да гъди въ устата си едно късче ледъ колкото единъ орѣхъ, ако ли съ помошътъ на тѣ не га махни болежките на коремжта, и дакара домжчиаване на онълъ дѣто страда, три или четири часа слѣдъ като си прѣти кръжъ, да гъди на коремжта си десетъ дванаесътъ плавици и слѣдъ тѣхъ настна-^вка отъ ленъово сѣмъ.

А когато га видатъ речеинтъ бѣлежки, и га не гъдатъ на работъ показванитъ съ прилежъ и скоро съ който начинъ га рече, иж да замини иѣкое време, и болниятъ га остави безъ помощъ, ако и да га може да га отмахнъ и се тиѣ злoto, иж защото отъ то закъсняване болниятъ испада слѣдъ тва на единъ твърдъ мъченъ стажъ и стигнъва на твърдъ голъмо прѣмеждѣе, заради тва преди или слѣдъ като стигни на той редъ, нѣжно е да га направатъ колкото га може скоро и съ прилежъ горѣзакѣлежениитъ, и да га нагледка болниятъ време отъ добъръ и искъсенъ лѣкаръ, и така съ речеинтъ лесинъ талъ болестъ можл ще да га отмахнъ скорично и излѣчи.

Нѣ да ги дойди онълъ дѣто га е разболѣлъ до край на здравьето ги, колко още тръбва помощъ на занамжката! а защото на вичко тва үредно завръшване е потрѣбно единъ искъсенъ лѣкаръ, заради тва като не разгъдихъмъ за нѣжно да разпореждамъ и тѣхъ оставамъ до толкова за тега.

